

Arrest

nr. 194.216 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten X

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op [24 oktober 2017 om 11 uur 30 in zaal A.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. MUYLDERMANS verschijnt voor de verzoekende partij. De verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 16 december 1982.

Op 12 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld :

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

2.2.2.1. In het verzoekschrift wordt de volgende uiteenzetting gegeven met betrekking tot het uiterst dringende karakter van de vordering:

Bij beslissing van 12 oktober 2017 besloot verweerster ten aanzien van verzoeker tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. (stuk 2)

Verzoeker was echter zinnens om op basis van gezinshereniging overeenkomstig artikel 10 van de wet van 15 december 1980 een verzoek in te dienen om hem verblijf toe te staan. Raadsman van verzoeker had hiertoe reeds het nodige gedaan om een en ander op te stellen doch was in afwachting van de relevante stukken.

De verklaring tot wettelijke samenwoning d.d. 29 maart 2017 (stuk 3) van verzoeker met zijn partner, alsook moeder van zijn twee kinderen gaf echter aanleiding tot een (onterecht) onderzoek naar een zogenaamd schijnhuwelijk of schijnwettelijke samenwoning. Om die reden beschikte raadsman van verzoeker niet over alle vereiste stukken om bovenvermeld verzoek in te dienen en op te sturen.

Ofschoon verzoeker niet van zijn vrijheid werd beroofd in functie van zijn uitwijzing, bevindt hij zich ontegensprekelijk in een situatie van uiterst dringende noodzakelijkheid. Het is immers noodzakelijk en dringend om een effectief onderzoek te doen van de grieven op basis van artikel 3 EVRM.

Bijgevolg vraagt verzoeker de behandeling van het verzoek tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 39/57 en 39/85, §1, lid 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.2. De aangevochten beslissing gaat niet gepaard met een dwangmaatregel, er werd geen beslissing tot vasthouding genomen en er is geen repatriëring voorzien.

Het feit dat de verzoekende partij van mening is dat er noodzakelijk en dringend een effectief onderzoek dient te gebeuren van de grieven op basis van artikel 3 van het EVRM, bevat niet het bewijs dat over een schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten volgens de gewone schorsingsprocedure slechts uitspraak zal worden gedaan nadat de verzoekende partij daadwerkelijk verwijderd is (R.v.St., nr.170.548 van 25 april 2007; R.v.St., nr. 141.510 van 2 maart 2005).

De verzoekende partij toont dus niet aan dat hij het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en brengt geen enkel ander bewijs bij van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering.

Ter terechtzitting erkent de verzoekende partij dat er *in casu* geen sprake is van een vordering die een uiterst dringend noodzakelijk karakter vertoont.

2.3. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen, nu niet is voldaan aan de eerste cumulatieve voorwaarde.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend zeventien door:

Mevr. M. RYCKASEYS,
Dhr. L. JANS,

rechter in vreemdelingenzaken
toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. RYCKASEYS